

Uzavírání cest 2007

aneb

*...všichni jsou velbloudi,
jen já jsem blázen...*

Uzavírání cest 16 - 18.11

Tak, jak začít. No tak třeba tím, že výpravě zase nepřejí okolnosti. Především počasí. Podle předpovědi má být zima a sněžit. V některých horských oblastech už pustili vleky. A to je druhý problém. Spousta členů dala přednost prohánění prkýnek po kopcích před poslední jízdní akcí s neuvěřitelnou atrakcí. Ale o tom později.

Takže k výpravě se hrdě přihlásili tři členové: Janka, Hanka a Dig. To je, co? Avšak tito tři si nenechají poslední letošní jízdní akci zkazít ani počasím ani leností ostatních. Ano, leností. Je totiž pohodlnější nechat se vyvézt někam na kopec a sjíždět ho. I když jde o letošní první možnost. Nebo možná právě proto. Na lyžování mají všichni ještě celou zimu, zatímco na kole, na hranici sněhu, je to letos naposled. A přestože je trasa postavena tak, že je velmi nenáročná, bude to namáhavé.

V den odjezdu nic nenasvědčuje, že by se splnily výhrůžky meteorologů. Aspoň v Praze je sucho a teploměr ukazuje 4°C. Tedy nic mimořádného. Lze předpokládat, že v Táboře, kde máme zajištěn nocleh, bude chladněji, avšak neočekáváme závěje.

Takže sraz proběhl díky nízké účasti dobře (nikdo nepřišel pozdě), dobalení taky OK, odjezd na nádraží bez chyby. A to už mi připadá, že jde vše nápadně hladce a tudíž je něco v nepořádku.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	3108	0	0	4

Po přejezdech jsme se bezpečně dostali na nástupiště a zamanévrovali ke služebáku. Je zavřený. To je poněkud zvláštní, když odjezd je v 19.14. Zdejší časoměra odtikává 19.04. Janka šla zjistit, co se děje. Vrátila se s tím, že jí vlakvedoucí řekl, že se možná vůbec nikam nepojede. Začíná se mě zmocňovat nervozita, protože vlak se plní a nerad bych následujících 90 minut strávil nastojato v chodbičce. Posílám proto Hanku, aby zabrala místa.

Dig.

To naštěstí nebylo moc těžké. Digovy pesimistické obavy se nepotvrdily a hned asi čtvrté kupátko bylo obsazené jen 2 klukama, takže bylo naše. Pěkně jsem tam po volných sedačkách rozprostřela své svršky, takže nikdo další se již neměl tendenci vnutit.

Hnk.

Krátce na to se s obrovským rámusem a třesknutím otevřely dveře od služebáku. A jako vždycky, uvítací ceremoniál – „ty bágly dolů, ty bágly budete platit, kde máte jízdenku pro kola... než to všechno dotyčný odříkal, byl jsem už na plošině a s Jankou jsme liffovali kola dovnitř. Když sloutný železničář viděl, že v přepravě kol nejsme žádní nováčci, začal slevovat. Nejdříve nám povolil nechat bagáž na místě a pak je ani neúčtoval. Celou dobu byl však strašlivě nasranej. Po chvíli z něj vylezlo proč. Část vagonů nebrzdí a není čas na přepřáhnutí. A tedy již na odjezdu bude zpoždění kvůli stavebním pracem v kolejišti a k tomu přibude, že bude nutné jet pomaleji, aby byl vlak schopen bezpečně zastavovat. Tedy souprava dorazí do Budějovic značně opožděna a bude zle. Zbytek účtování proběhl víceméně v klidu. Ještě nadskakoval, že se mu nelíbí místenka na kola bez jízdenky. Ale to už chladl a dalo se s ním vydržet.

Dig.

No, nepříjemnej teda byl, jen co je pravda. Třeba mu bylo líto, že musí být v pátek v práci, zatímco my vyrážíme za dobrodružstvím.

Jnk.

Tak, hotovo, naloženo, zapláceno, jdeme hledat Hanku. Nebyl to takový problém, jak jsem původně myslel. Byla hned ve vedlejším vagonu a držela nám místa. Zasedli jsme, udělali si pohodlí a vlak se rozjel. Máme zpoždění 5 minut. Tak to není tak horký. Na minulou výpravu jsme odjžděli se zpožděním 20 minut. V kupé je horko a tak udolán právě končícím pracovním týdnem zvolna přecházím do režimu Stand by (to je stav bdělého spánku) Hanka a Janka o něčem povídají a dobře se při tom baví. Vůbec se nesnažím rozumět slovům. A tak si klímbám a je mi dobře... Vlak zastavil v několika nádražích, lidi přistupovali, vystupovali i přestupovali a mně to bylo srdečně jedno. Při průjezdem Sodoměřicemi u Tábora přišla průvodčí a na dotaz „kdy už tam budem“ odpověděla, že krátce po 21té hodině. To je ale čas, kdy jsme tam měli být normálně. Tedy žádná zpoždění? Tak to je dobrý. A skutečně. Vlak dobrzdil ve 21.02. došli jsme si pro kola a začali s vykládkou. Vlakvedoucí nás krotil, že je dost času, ať nespěcháme. No, panečku, to je přístup... kola jsou na peróně, vlak odjel a jsme tu sami. Nějak to tu nepoznávám. Vypadá to, že i sem dorazila modernizace. Především tu nějak chybí značná část nádražních budov.

Dig.

A je tu mnohem větší kosa, než v Praze. Za okny jedoucího vlaku, ještě než se setmělo, byla vidět bílá pole. Krajina tak vypadala úplně jinak, svátečně oblečená do bílého, už se těším na zítřka. Ještě, že mám dost teplých věcí na sebe, budou potřeba. Mám jen trochu obavy o svůj neterenní vzorek na kolech Žebříňáka. Přece jenom, je to trek, zvyklý spíš na silnici. Uvidíme, snad nám to nějak půjde.

Jnk.

A pak, nějak si nemůžu vzpomenout, kde jsou tu přejezdy. Naštěstí Hanka s Jankou to vědí a tak jsme v klidu opustili nádraží. Přejezd nočním Táborem není problém. Janka, pravda, neví kam jedeme, ale já s Hankou to víme přesně. Za 10 minut jsme u penzionu. Ubytování zřizovala Janka a několikrát zdůraznila, že už jsme služeb tohoto zařízení využili. Přičemž vůbec netušila o čem hovoří. Teď, když jsme tu, je majitelce okamžitě jasné, kdo jsme a kdy nás tu měla naposledy. Uvedla nás do pokojíku, sepsali jsme formality a tím bylo ubytování hotové. Je úžasné, že se to tu za celou dobu vůbec nezměnilo. Jen trochu ztmavil lak na dřevěných částech, nerezová vodovodní baterie je trochu jetá a koberec je také používán, ale jinak furt výborný. Ještě jsme si s paní domácí chvíli povídali o zdejším poměrech, o tom, jak je to v podnikání příšerné (místní radnice vyžaduje poplatek od turistů 15,- Kč za den, tzv. vzdušné. Asi mají místní radní dojem, že jim to tu pražáci vydechnají. A jak jsou zákony pro malé podnikatele likvidační. Pak odešla, my jsme si chvíli četli a nazdar...

Dig.

Já si teda myslím, že jsme si dali dvojku červeného, které se tedy zrovna nevydařilo dle mých představ (to je tak, když je někdo důvěřivý a neochutná) a pak se zapla kouzelná bedýnka. A u toho jsme povídali a vůbec nám bylo příjemně. A pak jsme se přemístili do posteli a usinali u filmu Báječná léta pod psa, ani jsme se myslim konce nedočkali, teda já určitě ne. Čist se bude až zítra. Dobrou.

Jnk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Tábor	30	3112	4	12	3-5

Ráno 17.11. sobota

Ach jo, už je zase ráno. Do místnosti dopadá šedavé světlo skz dvě stropní okna. Vůbec se mi nechce hýbat.

První se vykulila z pelechu Janka a začala podnikat snídaňovitá opatření. Dobrá. Je po osmé hodině, nechám se přemluvit ke vstávání.

Dig.

No, jo, když vy jste děsný spáči. Já se vzbudila někdy kolem sedmé. Ještě jsem se chvíli příjemně vyvalovala, ale to mi nikdy nevydrží dlouho. Nevadí, mám tu přeci ty korektury expedice 2006 ke zpracování. Jenže... uložené v mapovníku zavřeném bytelně na suchý zip. To byste nevěřili, jaký to dělá kravál, když se rozlepuje. Snažila jsem se o nepřílišnou hlučnost a dobrý, nikdo se nevbudil, jen Hanka se přeložila na druhý bok. Tak jsem se pustila do čtení a opravování, dokud někdo neotevěře aspoň jedno oko. A vydrželo to skoro hodinku. Už jsem skoro nevěděla, jak se k tomu avengebit a tak jakmile se začal někdo hýbat, využila jsem toho a vstala.
Jnk.

Je tu krásné teplo, mám před sebou snídani a vůbec se mi nechce s tělem pohybovat. Ale mlsný čenich zvitěžil

a tak jsem za nějakou dobu po jídle. Zrovna tak holky.

Dig.

Hanka nás hned po ránu pobavila hláškou: „Dáš si bábovku? Mně po ní bylo včera nějak špatně, tak chci vědět, jestli to bylo po ní.“ A tak jsme si dali. A špatně nám nikomu nebylo.
Jnk.

Šikmým střešním oknem máme výhled na Jordán. Rybník Jordán. To jen tak pro upřesnění. Venku je šedivo a nevlídno. Ale sucho. Tak dobrá. Přebalujeme nejpotřebnější předměty cyklistické potřeby do jednoho hlavního báglu, odepínáme zbytek bagáže (hle, jak je důležité mít opravené zipy) a po oblečení se přesunujeme ke kolům, která odpočívají v přízemí. Nakládáme a první cesta vede po hrázi Jordánu na náměstí do Billy. V Praze jsme totiž nenakupovali, protože nám přišlo být zbytečně s sebou tahat jídlo, když je koupitelné tady. A koho to vidí mé bystré oči, není to paní domácí? Je to paní domácí! „Přeji dobrý den, paní domácí“. Paní se usmála, pozdravila a zajímalo jí, jestli na to, co děláme, není trochu zima. Ano, je, ale jsme vybaveni rumem a slivovicí a tak se zimy nebojíme. Usmála se a šla domů.

Dig.

Já jsem paní domácí přehlédla jak rudý prápor. Ty máš ale postřeh, Digu

☺

Hnk.

Před Billou jsem zůstal s koly já, holky šly vyrabovat regály s potravinami. Za pár minut byly zpátky a tak vyrazíme za dnešní hlavní atrakcí. Co to je? No, zase děláme něco jinak, něku-li opačně než ostatní. Jedeme na velbloudy. Ano, ostatní na ně jezdí do arabských států, do pouště a horka, my na ně jedeme do malé české vesničky do sněhu a mrazu. Jak jsme se k tomu dostali? To se ani neptejte. To zas máme známého, ten má přítelkyni, ta má švagra, ten má dědu a ten se zná s řidičem autobusu, který vozí pana Šebka! Tedy vlastně pro nás standardní postup. Teď je podstatné, že máme být mezi 13tou a 14tou hodinou v Bítově. Má to háček. Tato viska je po silnici 12 km od Tábora. Tedy máme říu času a já jsem mohl ještě spát! Ženský hrozný... Janka tedy vymyslela okliku po cyklostezkách. Ta správná začínala na převráceném konci hráze Jordánu. Sjeli jsme na ní a hele, ono je tu bláto. Ale po nájezdu na cestu se ukázalo, že je zmrzlé a pevné. Tak tedy dobrá. Objeli jsme Jordán, mimochodem nejstarší údolní nádrž v Česku, která vznikla roku 1492 jako zásobárna pitné a užitkové vody pro město Tábor,

a ocitli se na dopravním hřišti. Pěkné, prostorné a docela promakané. A tak zkusíme, co to udělá, když projedeme jednosměrky opačně. Hmm. Je to stejný jako na normální silnici. Opouštíme hřiště a pokračujeme po cykloznačkách. Zatím se jede dobře. Po přejezdu mostu přes nádraží se objevuje první sníh na silnici. Ale to nic, to zvládnem. Po nějaké době nás cyklostezka vyvedla z města a dovedla do lesa. Je to tu moc pěkné.

Všude ticho a panuje tu zimní nálada. Jedeme pomalu a vychutnáváme si to. U dalšího rozcestníku vymyslíme, jak tu cestu ještě prodloužit.

Přestože se pohybuje opravdu pomalu, budeme tam tímhle tempem moc brzy. Janka zabodla prst do mapy, dvakrát tam udělala prstovou pídačku a pak rukou ukázala – tudy. A jeli jsme. Pořád je zataženo, teplota kolem jednoho stupně, bezvětrí, jen kopečků vzhůru přibýlo, zasněžená pole a louky tvoří souvislou bílou scénérii a přes cestu nám přeběhly dvě srnky. Za nějakou dobu zase jedeme po silnici.

Dig.

A do kopce! Já, jak je mým zvykem úplně na konci s patřičným odstupem. Ve zpětném zrcátku se objevilo auto, ale jelo hrozně pomalu. Říkala jsem si, zda

nená nějaký problém. Nakonec se šnečí rychlostí auto doplazilo až ke mně a cca 10 km rychlostí mě zvolna předjíždělo. Spolujezdec zíral za zavřeným okénkem po kole, div, že mu nevypadli oči. Jakmile mě předjeli, přidali, dojeli Diga a celá scéna se u něj opakovala, Jako poslední na řadu přišla díky svému prvnímu místu ve stoupání Janka. Tam už o nějaký km v hodině zrychlili. Asi se nabažili u Diga nebo už jim byla v pomalu jedoucím autě zima.

Hnk.

Okolo je obraz pořád stejný. Všude bílá, doplněná tmavou zelení jehličnatých soustromí.

Vpravo na louce nás znovu okukují dvě srnky, zřejmě ty samé, co nám předtím přeběhly přes cestu, zvědavky. Vpravo můžeme odbočku k Chynovské jeskyni, kde mají touhle roční dobou již dávno zavřeno. Tak třeba příště. Čekáme na Hanku, kolem nás jen neposkvrněné bílé louky, tady snad nemají skoro žádná polní zvířata. A ticho úplně hmatatelné. Náhdera.

Přijíždíme do vesnice Pořín, není tu nic mimořádného. Akorát sněhu na silnici přibývalo. A není to sněh, je to led.

A na ten není Janka vybavena. Má trekové kolo a úplně sjetý plášť, jak to tak na konci sezóny bývá. A v jedné zatáčce to opravdu neustála. Nedělo se nic dramatického. Jeli jsme sotva krokem. Ale i tak jí podklouzlo zadní kolo a celkem bez protestů se odporoučela doleva na zem. Mně do cesty. Ale moje brzdná dráha byla zhruba 20 centimetrů, díky lepším pláštům a podrážkám bot, které se ocitly na ledě ve stejný okamžik, kdy Janka dopadla na zem, a tak se nic nestalo.

Dig.

To jsi přitom ještě stačil zpívat: „Padej trochu doprava....“ No, moc korigovat to tedy nešlo.

Jnk.

Skoro. Odneslo to Janky zrcátko. Kolikáté to už letos je? Mno, nic. Janka se zvedla, nejevila známky poškození, zvedla kolo, a předvedla tanec alá komik na ledě. Tentokrát to ustála. A tak jsme velmi opatrně prošli zbytek vsi a teprve kus za ní byla silnice zase sjízdná.

Dig.

Mezitím, co jsme kráčeli po ledě, jako bychom měli nadílku v kalhotách, jsme si stihli ještě popovídat s místním domorodcem. Byl zvědavý, kam se máme namířeno. Tak jsme se s ním podělili o náš cíl a on byl spokojený, že nám poradil, kudy dál. Při té příležitosti nás ujistil, že u nich se nikdy nesype a pokaždé silnice vypadá takto.
Jnk.

A tak jedeme, pomalu a v klidu, až jsme dojeli pod kopeček. Za normálních okolností by nestál za řeč. Jenomže tady je sníh a led. Při opravdu opatrném manévrování jsme jej s Jankou vyjeli.
Dig.

Bylo to tedy stylem, šlápnout, proklouznout půl kola a kousek se posunout kupředu. Takový trochu trenážer, přičemž ale zatraceně vratký.
Jnk.

Ne tak Hanka. Té to uklouzlo hned dole a bylo to. Rozjet už se nedalo.

A jako bonus má skvělé trekové boty s jednou vynikající vlastností. Báječně kloužou.
Dig.

To bylo tak. Řekla jsem si, že jedeme za zimou, tak si vezmu patřičné obutí, když už nemůžu na kola nasadit zimní pneumatiky případně sněhové řetězy. Jenže ouha. Nějak jsme pozapomněla, že kotničkové botky sice nožku zahřejí, ale také pěkně kloužou. Pokud Janka předváděla ve vesnici komickou scénku na ledě, zajímalo by mě, co jsem já předváděla tady na osamocené cestičce do kopce. Byla tam taková sympatická úzká asfaltka většinou zasněžená a uježděná od aut. Sníh byl ale ta dobrá varianta. Bohužel koleje od aut byly bez sněhu zato s ledem. Kolo jsem vedla po své pravé straně a šla uprostřed silničky ve sněhu, kde se dalo zachytit na zmrzákách, které tolik neklouzaly. Sníh ve středu cesty se však zčistajasna změnil v led a já se nemohla dostat ani o krok nahoru ani krok do strany. Chvilku jsem tam s kolem cvičila a zkoušela všemožné varianty až mi nakonec nezbylo nic jiného, než se o pár metrů sklouznout (bez pádu !) zpátky až k místu, kde se jednodílná ledová vrstva trhala a mohla jsem se i s kolem odsunout na krajnici do závěje. Pak už jsem kolo tlačila skrz sníh až k Digovi...
Hnk.

A tak jsem odstavil kolo a šel jí naproti. Z nejhoršího už byla venku a tak byla moje pomoc hlavně psychologická. Zimní krajina kolem byla úžasná. Jenomže jsme netušili, že díky tomu prakticky přestane existovat silnice, po které jedeme. Místo ní je tu souvislé bílo. Ne daleko, asi jen 500 metrů, ale je to velmi namáhavé. Po zdolání pláně to není lepší. Silnice zatočila o 90°doleva a zvedla se do kopce. Pochopitelně je zasněžená. Ale je to krásné a dobrodružné. V klidu a pohodě jsme to vyjeli a dostali se na hlavní. Tady sníh není. A jedeme dolů. Obvykle z toho mám radost. Jenomže teď je mi zima. Jedu proto pomalu. A vyplatilo se. Bez varování v ostré pravé zatáčce se asphalt změnil na kostky. Namrzlé kostky. Silnice zase začala stoupat, kostky se změnilly na asphalt a kopec je prudší, než vypadal. Pomalu jej zdoláváme. Před námi jde volným krokem chodec. Nějak ho nemůžeme dojet. Je to poněkud sklíčující. Ale sotva se náklon zmenšil, šup a jsme před ním. Za náma slyším traktor. Výborně! Jede nám výtah. Nepochybně má vlek a na něm spoustu vyčouhů za které se lze chytit. Projíždíme zatáčku a mám to vymyšlené tak, že nás tady začne předjíždět a my se na něj pověšíme. Jaké zklamání! Traktor zastavil!

Dokončujeme průjezd zatáčkou a nemáme Hanku. No nic, zajedeme na odbočku doleva a počkáme. Traktor se rozjel. Teda, traktorista se chová, jakoby ho ukrad. Vypálil ze zatáčky a za pár okamžiků zmizel za další. Je ticho. Koukám, kde je Hanka, a hle, chodec zmizel. Nejspíš ho ten traktor sežral! Hanka za pár okamžiků přijíždí a tak stoupáme dál.

Dig.

Ještě než jsme se ale rozjeli, seznámila nás Hanka se svým objevem. Její láhev s Magnézií v rámu má v celé horní třetině ledovou tříšť.

To je tedy osvěžující nápoj, ale v této roční době poněkud nevhodný. Jnk.

Na kopci jsme se shodli na tom, že je třeba obědvat. A to v nejbližší hospodě. Vjeli jsme do vesnice Radeníň na jejímž začátku je odbočka na Bítov. Minuli jsme ji a mířili k hospodě. Hmm, fajn. Jenom je otevřeno od 19ti hodin. Nevadí, jedeme dál. Projeli jsme celou vesnicí a kromě dětského domova tu není nic. Tak to nevyšlo. Dobrá. Zajíždíme do autobusové zastávky a konzumujeme vlastní. Máme všeho dost a navíc v termoskách teplý čaj a grog. A tak jsme poseděli, pojedli, popili, poklábosili a je čas na pokračování v jízdě.

Dig.

Já jsem musela udělat zahřívací opatření na nohou, neboť mi málem umrzly prstíky. Výměna ponožek a ohřátí o termosku výrazně pomohlo. A nugeta k tomu, mňam. Jnk.

Máme to dva kilometry, tak ať už tam jsme. Aspoň já jsem strašně zvědavěj.

A jsme v Bítově. Tady máme jet na náves a pak pořád doprava. Tak jo. Jenom je těch pravých odboček víc, než nám bylo popsáno. Zaváhali jsme. Po jedné z cest jde nějaký strejda. A hned: "vy jdete na velbloudy? Tak to tudy" a ukázal na cestu rovně. Zajeli jsme do dvora a ukázalo se, že strejda je otcem majitelky korábů pouště.

Přijetí bylo naprosto úžasné. Vzali nás do chalupy, nechali rozmrznout, nabídli místní pálenku a pak nastalo to ono. Šli jsme za zvířenou.

Velbloudi jsou úžasní.

Pravda, trochu nedůvěřiví, ale po chvíli zvykání si nechávají prohrabávat srst a šahat až na zuby.

Je pravdou, že jsem cítil poněkud respekt, zvlášť, když nám Žaneta, majitelka zvířat, řekla, že ten větší váží přibližně 700 kilo. A kromě toho, když se nekoordinovaně ožene nohou, mívá to za následek 14 dní bez možnosti chůze zasaženého. A tak jsme se se

zvířaty sblížovali, laškovali s nimi, pošťuchovali je, oba stáli, nechali si všechno líbit a připadalo mi, že ten menší by přistoupil i na nějakou tu hru.

Je to úžasné. Takže jsme letos měli možnost krmit žirafy a teď se muckat s velbloudy. Ještěže sezona končí. Ani nechci domyslet, která zvířata by asi následovala...

Dig.

Třeba.... Ježci ©.

Jnk.

Když jsme byli dost navelbloudovaní, nabídla nám Žaneta, že s nima můžeme jet pro hobliny. Prý je dvouhrbí miláčkové zbožňují. Tak jo. To jsme ovšem netušili, čím pojedeme a co bude následovat. Především mě zaujal neuvěřitelný stroj, který to měl všechno dopravit. Byl to malotraktor made in tady, sestavený z naprosto všeho. Základ tvořil agregát z Moskviče. Rám z nějakých vinglů a v zadní hmací nápravě jsem poznal část vozidla Praga V3S. No úžasný.

A co víc, po chvílce přemlouvání to opravdu jelo. Vylezli jsme na valník a závratnou asi tak sedmičkou upalovali k místní truhlárně. Tam už na nás čekali. Navedli nás pod výsypku a čekal jsem, že otevřou dekl a bude to.

To by bylo samozřejmě moc jednoduché. Především nešel otevřít ten dekl. Poněkud přimrznul. A než se povedlo ho pomosí páčidel, kladiv, palic a majzlíků otevřít, uběhla značná dávka času.

Dig.

A hádejte kdo, měl pomoci těžké trubky jako páčidlem silou otevřít zamrzlý poklop? Samozřejmě dámská část. Pánové řešili, proč to nejde a radili nám jak správně trhnout, případně občas se na chvíli i přidali ☺. Hlavní zásluhu na zprovoznění má však Dig, který nahoře tak dlouho mrzнул, až nevydržel a slezl dolů a pomoci majzlíku zapůjčeného majitel truhlárny odsekal překážející led.

Hnk.

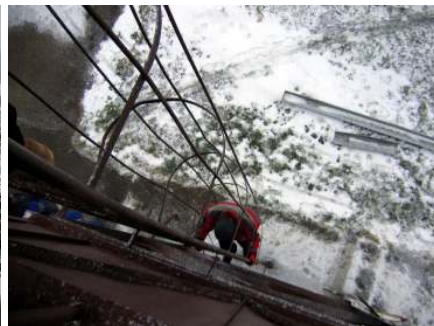
Ale ani pak nebylo vyhráno. Aby se piliny sypaly, muselo se vylézt nahoru a pomáhat jim těžkým, neobratným, krátkým, dřevěným bidlem.

Toho jsem se chopil já s Jankou a později Hankou, protože Žaneta připustila, že má problém s výškami a pokud nemusí, nahoru se nehrne. Prima zábava. Zejména když jsme zjistili, že jsou piliny ke stěnám výsypky přimrzlé. Šťouchali jsme do toho, bušili a mlátili, až jsme vyždímali takové množství, které by mělo stačit.

Dig.

Během přemlouvání pilin, aby opustily násypku, jsem si stihla ještě krásně zmazat kalhoty. Nakonec se zdařilo skoro všechno vysypat. A výhled byl shora krásný. Jnk.

Pak jsme šli vedle jedoucího stroje až k velbloudím stájím. Shlédli jsme, jak se upravuje ležení, jak se podsypává pilinami, jak se připravuje seno a nosí voda. A když bylo všechno připraveno, dostali jsme pokyn jít pustit velbloudy z ohrady, aby si sami došli domů. Sundali jsme dělicí klády a mladej to okamžitě pochopil a kozími přískoky upaloval ke stáji. Staršímu to také došlo, ale nějak zazmatkoval, uhnul z cesty a dostal se vně dělicího plotu. Byl poněkud překvapen, protože viditelně chtěl domů, ale nedocházelo mu, proč to nejde. Táta Žanety ho pak chytil za ohlávku a odvedl. Obě zvířata se tvářila nadmíru spokojeně, zvláště, když zabořila tlamu do hromady sena. No a to bylo z velbloudů

všechno. Začalo se stmívat, a tak jsme se rozloučili a chtěli odjet. Ovšem nebylo to jen tak. Během celé návštěvy posněhávalo. Ne moc a jen tu a tam. Ale stačilo to na to, aby to udělalo dvoucentimetrovou zmrzlou vrstvu v helmách Hanky a Janky.

V mojí ne. Já jsem sice taky měl helmu pověšenou na řídítkách, ale přes ni ještě hozenou reflexní vestu. Tu pak stačilo vyklepat a bylo. Ale holky si stěžovaly na prudké chladnutí šedé kůry.

Dig.

Opravdu odporňá záležitost, fauuuj.

Jnk.

Tak, odjezd. Tentokrát jedeme přímo a co nejkratše.

Dig.

Ā hned dolů z kopce, abychom se provětrali. Āle pak zase do kopce a to velmi klouzavého.

Jnk.

A tak jsme po pár klidných kilometrech po zapadlých a zapadaných okreskách dojeli na hlavní. Na stejnou hlavní, po které jsme už jednou nedůstojně prchali z výpravy a měli při tom nad sebou velmi aktivní dešťový mrak. Teď neprší ani nesněží, provoz není velký. Setmělo se. Jedeme jen se zapnutou výstrahou a tu a tam si prosvěcujeme hlavním osvětlením. A tak v klidu a pohodě jsem projel dírou. Rána to nebyla nijak velká, ale zhaslo mi hlavní osvětlení. Na pokusy o rozsvícení nereaguje. Kromě toho nejde ovládnout na levé straně. Aha, to už tu bylo. Čím ono to tenkrát... no, asi vím, ale to tady a teď neopravím. Výstraha jde, do Tábora je to kousek, tak dojedem. Zase to ovšem nebylo jen tak. Těsně před městem je to nějaké rozkopané a je tu řůra nepřehledně nasázených vodících desek s blíkátky. Podstatné je, že vidíme směrovku na centrum doprava. Sice nevím přesně, kde jsme, ale rozhodně nechceme dojet na městský obchvat. Hmm. A jsme na něm. A nejde z něj sjet.

Dig.

Po něm se jede víc než špatně. Skoro nic nevidím, jedu jen na výstrahu a snažím se aspoň držet v odstavěném pruhu kde nejsou vyjeté koleje. Jak je tma a padá proti nám mokřý snůh s deštěm, viditelnost je ještě horší. Což o to, my vidět jsme dobře, blikáme, reflexní vesty reflexují, ale já vidím prdlajs. Čirá optika se se mnou nadobro rozloučila u velbloudů takže jedu nejen bez hlavního osvětlení ještě i bez chrániče zraku. Nejhorší kilometry dnešního dne. Víň, že musím zatnout zuby a vydržet, jednou se do Tábora dostat musíme. A tam konečně teplé jídlo i postýlka!

Hnk.

Až za 5 kilometrů tu jedna možnost je. Využíváme ji. Mezi tím několikrát padaly z oblohy mokřé hnuhy a fůje. No, to se nám to vylepšuje.

Dig.

Viděla jsem úplné kulové, neboť, jako obvykle jsem jela bez brýlí. Ā sníh padal přímo proti nám, no to byla paráda.

Jnk.

Ocitli jsme se na kraji města a dál už v pohodě vjeli dovnitř. Netrvalo dlouho a zastavili jsme u penzionu. No a je to. Dohodli jsme se, že odstavíme kola, zcvilníme se a půjdeme na večeri do nám známého lokálu U dvou koček.

A tak také bylo. Došli jsme až na náměstí a s Hankou se nemohli dohodnout, kde to bylo. Já tvrdil doleva, Hanka doprava. A tak jsme hledali a hledali, až jsem se zeptal na cestu. A bylo to rovně (se sklonem doleva). Pak už to nebylo nijak extra zajímavé. Lokál je pořád pěkný, vařeň pořád dobře, i když ne nejlevněji, Velvet mají furt dobrej, takže návštěvu prohlašuji za zdařilou.

Dig.

Ále na voze jsem ještě nevečeřela. I když sedačky v té době moc pohodlné neměly. Ále pochutnali jsme si. Jnk.

Po jídle a probrání detailů dne jdeme večerním městem zpátky do penzionu. Tam jsme se přendali do nočního, udělali si svačák, Hanka nám k tomu četla a než jsme se naddali, vidíme, že spíme.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Tábor	47	3167	55	14,1	-3-2

Ráno 18.11. neděle

Poprvé jsem otevřel oko v devět. Kolem je mrtvo.

Dig.

Tak to jsi se teda špatně díval, protože mě Plašan vzbudil smskou už v 7 ráno, že je v pořádku doma a já jako nespavec už jsem neusnula. Á tak jsem v klidu dokorigovala zprávu z Expedice 2006 a pořád se nic nedělo. Ách jo. Knižka byla beznadějně zabarikádovaná pod věcmi a ještě v mapovníku, to bych vás určitě vzbudila. Á tak jsem si tak v klidu přemýšlela a těšila se, až se začne něco dít. Jnk.

Znovu jsem otevřel, tentokrát druhé oko po půl desáté a to na základě vrtění se Janky. Po snídani se válíme v pelechu a sledujeme v televizi Toulavou kameru a pak Objektiv. Po včerejšku jsme nějak zlenivěli a protože nás nic nehoní, vylezáme z pelechu krátce před jedenáctou. S paní domácí jsme se dohodli na tom, že si tu necháme kola s bagáží a půjdeme se podívat do města. K tomu máme dva pádné důvody: Holky včera zaujaly křivolaké uličky v centru a chtějí je vidět za dne a v klidu a druhý důvod je, že stejně nic jiného dělat nelze. Na rozdíl od včerejška je sice sucho a bez sněhu, leč není kam na krátkou dobu od teď do odjezdu vlaku vyrazit. Ale to nevadí.

Dig.

Na tom, že neděle bude pěší a lenošívá jsme se dohodli už včera večer, proto jsme s balením vůbec nespíchali. Á bylo to velmi příjemné. Jnk.

Město je pěkné, proč ho neprojit. A tak okruh začínáme pod hradbami a podél nich se dostáváme k Housovu mlýnu. Mezi tím však zjišťujeme, že v Táboře, kousek od historického centra mají 18 metrů vysoký vodopád. Tak to jsem nevěděl. Avšak o tom, potom. Teď jsme u mlýna. Objekt nebyvalého rozsahu doplněný o neuvěřitelné proprietky, první, co jsme viděli, v okně horního podlaží vykukuje kamenný lev.

Žádný drobeček. Podle velikosti šacuju, že přes tunu vážít bude. Další, co přichozího zaujme, jsou bokem stojící stáje a z nich vykukující kůň. A dva čoklové. A třetí atrakce? Pod čelním přístřeškem jsou zaparkované vozy. Stojí tu žebřinák, patrně bohatšího majitele, protože žebra má kovová a doplněná plůtkem z kulatin v rozestupu cca 5 cm. Vedle stojí vůz spíše užitkový, celodřevěný, také žebřinový a patrně funkční. Dále je tu BMV rok výroby 2004 ve stříbrno černé kombinaci barev, určený nejspíš k reprezentaci.

A vedle stojí zaparkovaný obrněný husitský vůz. Nejspíš replika, určená na hraní si při rekonstrukcích bitev. Pěkné. Avšak majitelé mlýna měli viditelně velký voči. Pokoušejí se o rekonstrukci, to ano. Ale evidentně na to nemají finance. Škoda. Zápal jim nechybí. Jdeme dál. Po úbočí kopce pod hradbami vede spousta upravených cest. A nezdárka mají na sobe nějaké ozdoby. Jako třeba sloupový altán ozdobený nápisy vyvedenými v italštině.

A taky spoustou čmáranic, které tam nepatří.

Dig.

Jnk.

My, co jsme byli v Itálii to naprosto přesně poznáme. A víme úplný prdlajs, co je tam napsaný. Další pokračování chůze bylo poznamenáno nutností odchýlit se od zamýšleného směru a pokračovat po cestě, jejíž směr se radikálně změnil. Stoupáme vzhůru. Zase takovou uličkou, po schodech a vyvrhlo nás to u Bechyňské brány. Tak jsme si ji důkladně prohlédli. A stálo to zato. Mají to fakt pěkné.

No a jdeme dál. Chci nás dostat ke známému vodáckému tábořišti. Proč? Jen tak. Ještě nikdy jsem jej neviděl jindy než v létě. Jenomže zase osud měnil. Nedalo se k němu po dobrém odbočit. A po zlém se mi tam nechtělo. Tak jsem změnil cíl a prohlédli

jsme si řeku z vysokého mostu. Opět byly pohledy úchvatné. I vyhlídku za mostem jsme zdolali

a vydali se na druhý břeh zpět do města. Vybrali jsme si zase nějakou myšší díru, kterou jsme se dostali zase na dohled od Bechyňské brány. Původně jsme sem chtěli, je tu kostel s úžasnou dřevěnou střechou, ale že se takhle trefíme...

Po pár fotkách pokračujeme. Míjíme bývalý pivovar, dnes kongresové centrum, které vlastní Dvořák z Tábora. Ano, ten Dvořák, který po revoluci začínal s jedním jeřábem a pomocí ostrých loktů a úplatků začal skupovat a ovládat Jižní Čechy. Je to tu značně umělohmotné. Naproti tomuto skvostu roste nový „srdíčkový dům“. Lze předpokládat, že mezi oběma objekty bude panovat čilá a vřelá spolupráce. Prošli jsme ještě pár uliček a našli se na náměstí.

Dig.

Chvilí se bavíme studováním letu místních ptáků, jejichž nálety připomínají horror Ptáci. Krouží v zajímavých formacích, jejichž pravidla se nám příliš nedaří dešifrovat. Až nám z toho vyhládko.

Jnk.

Hmm, chtělo by to oběd. Mám tu vytypovaný podnik s názvem Česká Beseda. Tam jsem několikrát na jídle byl a nikdy mě nezklamali. I teď bych byl jistě spokojen. Má to háček. Podnik je v rekonstrukci. Asi nebude problém najít jiný lokál, ale chce to nějaký rozumný poměr kvalita – cena. Vsadili jsme na restauraci U Švejka. Je trochu zastrčená, ale vypadá dobře. Později se ukázalo, že nejen vypadá. Taky nám dobře uvařili a nechtěli za to přemrštěné ceny. Mě si získali tím, že měli výpečky a uměli je. Ani holky si nestěžovaly a tak se s příjemným pocitem v bříšku a na jazýčku vydáváme na dokončení prohlídky města. Chvilí to bylo ryze praktické. Janka toužila po Spořkovém bankomatu z důvodu nedostatku hotovosti a Hanka něco nutně potřebovala v Bille. Obě byly s výsledkem spokojeny.

Dig.

Já tedy moc ne. Šla jsme pro další balení lekorek, které byly užasně dobré a čerstvé. Jenže je Táborští vykoupili a tak jsme musela vzít za vděk marshmallow. K těm hned Janka přidala historku z práce, jak měli dělat rozbór na množství tuku v nich obsaženém.

Hnk.

A tak jdeme na poslední atrakci, onen zmíněný vodopád. Ano, je úchvatný. V létě tu musí být nádherně a v zimě, když teploty zalezou někam hluboko pod nulu to také musí vypadat skvěle. Nu, teď je pozdní podzim, už je jen hnědo, šedo a neveselo.

Tak dost bylo romantiky, jdeme pro kola a pomalu pojedeme na nádraží. Opustili jsme penzion a vydali se po stejné cestě kolem Jordánu, jako včera.

Dig.

Ákorát, že na dnešek se oteplilo a včera umrzlé bláto dnes pěkně klouže, mlaská a lepi.

Až k mostu přes nádraží. Tady jsme zatočili na opačnou stranu než včera a vyjeli před nádražní budovou. Pak jsme zameněvovali ke kolejím a přes přejezdy na nástupiště. Po pár minutách přijel vlak. To jsme však netušili, že úplný vrchol výpravy nás teprve čeká. Dojeli jsme ke služebáku a dávali přednost kočárku, který chtěl mladý tatínek naložit

na plošinu. Trochu mě zarazilo, když vlakvedoucí nařídil dítě z kočárku vyndat. Pak mi to došlo. Tenhle vagón je půlený. Na půlce má plošinu pro přepravu zavazadel a ve zbytku jsou kupé pro matky s dětmi. A do některých mohou i kočárky. Pravdou je, že mě nikdy nenapadlo řešit otázku, jak se tam má ten kočárek dostat. Teď už to vím. Přes plošinu služebáku. A tedy to znamená dítě vyndat, nějak vyžonglovat kočárek nahoru, obejít vagón, nastoupit normálním vchodem, vyzvednout kočárek, uložit dítě a zajet do kupé. Zase si připadám jako u trotlů. No, v Čechách to asi jiné nebude. To ovšem nebylo nic proti našemu nakládání. Pochopitelně nejdříve uvítací slogan „pouze bez bagáže...“ a spousta nesmyslných pokynů. Nějak mi došla trpělivost, vylezl jsem na plošinu a kola prostě začal nakládat. Vlakvedoucí nadsakoval jak čertík v krabičce, u níž nejde otevřít víčko. A furt nás poučoval, že se něco nesmí. Kdybychom se těmi nesmysly měli řídit, nesměli bychom se ani přiblížit k nádraží. A pak začalo haló kolem účtování. Standardně jsme řekli, že bagáž zůstane, kde je a samozřejmě za ni zaplatíme. Vlakvedoucí po nás chtěl rezervaci na kola. Tu jsme pochopitelně neměli. Dorazil mě slovy, že je povinná a že jsme si ji měli vyzvednout. Na Jančin odpor, že v kase nikdo nebyl, bleskově odpověděl, že máme možnost si ji vyzvednout, dva měsíce předem. Namítl jsem, že netuším, kde budu zítra, tím méně za dva měsíce a tudíž je mi tato služba k ničemu. Smečoval slovy, že si musím dopředu všechno naplánovat a že to není problém dráhy. Tak na tohle demagoga nemám.

Dig.

V kase byla celkem milá paní, ale vysvětlila mi, že když už ten vlak z Českých Budějovic vyjel, nelze do něj zakoupit rezervaci na kola. To lze jen dvě hodiny před odjezdem a pak šmytec. Ale že prý bude určitě ve služebáku volno, ať se ptáme rovnou tam. Jenže pan Nepříjemný nám dal co proto. A člověk nemůže vůbec nic, pokud hodlá ještě někam dneska odjet.

Troubím k ústupu v obavě, aby nenechal zastavit na nějakém průřevém nádraží a nevyсадil nás tam. Přešel ke kolům a začal počítat. 3x 26 za kola a jeden, dva, tři čtyři, pět, šest... tak dobře, pět krát 26 za bagáž. To jsou divné počty. Vidím tři kola a trojí bagáž. Ten pacholek nám počítal i rámovky. Tak na tohle nemám slov. Nebudu se s ním hádat, protože má kousek do důchodu a bylo by blbě, kdyby právě dnes okusil chuť mražených pražců. Janka zaplatila a vydali jsme se za Hankou.

Dig.

Ty rámovky si nakonec nechal vymluvit, ale nechtělo se mu.

Jnk.

Sedli jsme si a nějakou dobu nebyli schopni slova. Já jsem si přehrával, co jsme to právě zažili a Janka taky asi byla ještě jako ve snách. Pak jsme si povídali, probrali zážitky z výpravy a než jsme se nadáli, byl tu vlakvedoucí. Naprosto monotónním, nezúčastněným hlasem pronesl: „Dobrý den, přistoupili, prosím?“ Janka mu podala lístek, on je vzal, prostudoval, označil a vrátil. Opět monotónně a bez zájmu pronesl „děkuji“ a odešel. Celou dobu se choval, jako by nás nikdy neviděl. Teda to jsem nezažil. Zase jsme se s tím chvilku vyrovnávali, ale v rámci dalších rozprav jsme na něj přestali myslet. A tak jsme se vezli a za nějakou dobu jsme byli na Hlaváku. Vyložili jsme kola, během čehož se vlakvedoucí choval naprosto nezúčastněně. Připravili jsme se k jízdě a rozhodli se něco zkusit. Jsme na pátém nástupišti a mně už nějakou dobu vrtá v hlavě, že po zdolání dvou přejezdů se ocitneme na rampě pro nakládání aut na vagóny a z ní je to pár metrů do Italské. Pokud se nám provede prosmeknout, ušetříme si značnou zajížďku kolem nádraží, ošklivou křížovatku U Bulhara a nechtuně stoupání do Italské. Zkusili jsme to a vyšlo to. Prosmekli jsme se brankou pro pěší a jsme u VŠE na Churčilově náměstí. No vida, jak to jde. No a to už je vlastně všechno. Cestu parkem netřeba popisovat, pořád je do kopce, příjezd k baráku se taky nezměnil a tahání kol do druhého patra obejít nelze. Jsme tu, jsme celí a jsme rádi, že jsme v teple.

**A TÍMTO PROHLAŠUJI CESTY, PRO JÍZDNÍ SEZÓNU
2007, ZA UZAVŘENÉ.**

Jste na 18. stránce poslední letošní jízdní akce.

Jeeee, to je škoda, už aby zase bylo jaro. Ale nějak tu zimu přezijeme. Jnk.

Nebojte se, to není konec. Do konce tohoto roku ještě zbývají dvě akce. Které? Nejezdní Pečení a výjezdní Hory. A pokud se nepletu je v plánu ještě nějaká kultura. Tak načtenou u další zprávy...

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	22	3171	4	11,5	4-6

Celková technická data:

Tři uzavření...: Dig, Hanka a Janka.

Účast

Oficiálně přiznaná
kilometráž

63 km

Příště

Pečení s Hell's

Trasa výpravy		
Praha Vinohrady	Nové Dvory	Zárybničná Lhota
Tábor	Ovčín	Tábor
Záluží	Pořín	Vinohrady
Stříbrné Hutě	Kozmice	
Kloužovice	Hroby	
Chýnov	Radenín	
Dolní Hořice	Bítov	
Horní Hořice	Bítovský Mlýn	
Radostovice	Záhostice	
Pořín	Chýnov	

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Tatranka (Ttr), Dig (Dig), Viktor (Vkt), Hanka (Hnk), Janka (Jnk), Plašan (Plš), Tomáš (Tom), Janka (Hor), Vladimír (Vld) Michal (Mch) Jan Vl. (Slp), Jan VII. (VII). Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Firma **Šmídová Petra** **JEDNODUCHÝ PŘÍJMOVÝ**
poskytování ubytovacích služeb **POKLADNÍ DOKLAD č. 21**
ČSA 1702, 390 03 Tábor
tel.: 381 234 318 ze dne 16. 11. 20 27
IČO: 625 14 245, DIČ: CZ6753070093

Přijato od *f. Mayer Mitoslav*

Adresa *Praha*

Účel platby *ubytování*

Kč *1 200,-* h *jedentisieduverte*
dvansit

Přijal: *Free*

Do 1/06 OP 67

1188 OPTYS s.r.o., PRÁVA, IČ: 653 777 325, IČO: 653 777 324
HTTP://WWW.OPTYS.CZ © OPTYS 1998

© Hell´s Tour_{club} 2007
Dig & Hnk & Jnk
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz